

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Viktora Sedláka a soudců JUDr. Jiřího Körblera a JUDr. Zuzany Sváčkové ve věci žalobce: **ASSTRA FORWARDING s.r.o.**, se sídlem Praha 5, K Hájům 2606/2b, IČO 24285641, zast. JUDr. Monikou Rutland, advokátkou, se sídlem Praha 1, Betlémské nám. 6, proti žalovanému: **TISAN, s.r.o.**, se sídlem Praha 6, V sídlišti 353, IČO 25752278, zast. Mgr. Stanislavem Němcem, advokátem, se sídlem Praha 2, Vinohradská 32, **o zaplacení částky 5.500,- EUR s příslušenstvím**, k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 20. ledna 2016, č. j. 11 C 328/2015–71, ve znění opravného usnesení ze dne 23. srpna 2016, č. j. 11 Co 328/2015-100,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradu nákladů odvolacího řízení 17.811,20 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Moniky Rutland, advokátky.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně vyslovil povinnost žalovaného zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku částku 5.500,- EUR spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 2.100,- EUR od 12.8.2014 do zaplacení, z částky 2.800,- EUR od 19.8.2014 do zaplacení a z částky 600,- EUR od 20.10.2014 do zaplacení (výrok I). Současně s tím prvostupňový soud rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci v téže lhůtě náhradu nákladů řízení ve výši 68.715,- Kč, a to k rukám jeho právní zástupkyně (výrok II).

Takto soud I. stupně rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal na žalovaném zaplacení uvedené částky s příslušenstvím na základě tvrzení, že se ve vztahu k částce 4.900,- EUR jedná o neuhrazenou část ceny za zajištění mezinárodní přepravy zboží z České republiky do Kazachstánu, k němuž se žalobce zavázal v souladu se smlouvou uzavřenou

mezi účastníky dne 8.7.2014. Přestože žalobce svůj závazek z této smlouvy splnil, když sjednanou přepravu zajistil, žalovaný celou dohodnutou odměnu, která činila 7.000,- EUR, neuhradil. Uvedená částka byla splatná ve třech splátkách, z nichž první ve výši 2.100,- EUR měl žalovaný uhradit před zahájením přepravy, druhou ve výši 2.100,- EUR během přepravy a třetí splátku ve výši 2.800,- EUR po provedení celního odbavení zboží. Žalovaný však zaplatil pouze první splátku. Kromě zaplacení dlužné části přepravného se žalobce domáhal též zaplacení smluvní pokuty ve výši 600,- EUR za překročení dohodnutého časového limitu určeného na celní odbavení a vykládku zboží, což se žalovaný zavázal zajistit do 48 hodin. Tuto svou povinnost však žalovaný splnil až za devět dnů, přičemž žalobce v této souvislosti požadoval smluvní pokutu za celkem čtyři dny tohoto prodlení.

Na podkladě skutkových zjištění, která soud I. stupně čerpal z nesporných tvrzení účastníků řízení a z provedených důkazů, dospěl prvostupňový soud k závěru, že na základě objednávky žalovaného ze dne 8.7.2014 účastníci uzavřeli smlouvu o mezinárodní silniční přepravě zboží specifikovaného v nákladním listu. Touto smlouvou se žalobce zavázal přepravit předmětné zboží z Tuchoměřic do Almaty, a to za cenu 7.000,- EUR fakturovou na základě předchozí praxe účastníků postupně třemi fakturami. Z dohodnuté ceny však žalovaný zaplatil pouze 2.100,- EUR, a to před zahájením přepravy. Datum nakládky bylo stanoveno na 15.7.2014 a vykládka měla proběhnout v období od 28.7.2014 do 10.8.2014 (31. až 32. týden). Žalobce zboží dovezl do místa určení, tj. na celnici v Almatě v Kazachstánu, dne 4.8.2014. Přestože se žalovaný ve smlouvě zavázal zajistit vykládku a celní odbavení zboží do 48 hodin, zboží celnici opustilo až dne 13.8.2014 a k jeho vyložení a předání konečnému příjemci došlo dne 15.8.2014. Pro případ zdržení s odbavením a vykládkou, tedy za nedodržení uvedeného limitu 48 hodin, se žalovaný zavázal zaplatit žalobci smluvní pokutu ve výši 150,- EUR za každý započatý den prodlení. Žádný nárok na náhradu škody, jež měla mít svůj původ v údajném nedodržení termínu přepravy předmětného zboží žalobcem, žalovaný vůči žalobci před datem 17.8.2015 neuplatnil.

Po právním posouzení uvedených skutkových zjištění dospěl soud I. stupně k závěru, že žaloba je důvodná. Za současné citace aplikovaných ustanovení Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě vyhlášené pod č. 11/1975 Sb. (dále jen „Úmluva CMR“) a občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. (dále jen „o.z.“) soud I. stupně dovedl, že žalobci vznikl vůči žalovanému nárok na zaplacení přepravného ve výši 4.900,- EUR. Žalobce totiž přepravil zboží na místo určení ve sjednaném termínu a k pozdější vykládce došlo z důvodu porušení smluvní povinnosti na straně žalovaného, konkrétně jeho povinnosti zajistit proclení a vykládku ve lhůtě 48 hodin. K ujednání mezi účastníky o změně původně sjednaného data dodání zboží na datum dřívější, jak tvrdil žalovaný, nedošlo. Pokud se žalovaný sám vůči svému dalšímu smluvnímu partnerovi společnosti Ideal Standard construction (dále jen „společnost ISc“) zavázal dodat zboží do místa určení dříve, než si ujednal se žalobcem (konkrétně již do 30.7.2014), nemůže jeho případný závazek vzniklý mu z titulu smluvní pokuty vůči společnosti ISc, jenž odpovídal částce 3.000,- EUR, představovat škodu, za níž by byl žalobce odpovědný. Vznesená kompenzační námitka co do uvedené částky 3.000,- EUR tedy není důvodná. I kdyby nadto žalovanému nárok z titulu odpovědnosti za škodu způsobenou tvrzeným porušením smlouvy uzavřené se žalobcem vznikl, došlo podle čl. 30 odst. 3 Úmluvy CMR k jeho prekluzi, neboť nebyl uplatněn ve 21 denní lhůtě, kterou pro ten účel Úmluva CMR stanoví. Kromě toho žalobce též důvodně namítl promlčení tohoto nároku žalovaného, neboť uplynula jednorozční promlčecí doba upravená v čl. 32 odst. 1 písm. a) Úmluvy CMR. Režim splatnosti ceny přepravy ve třech splátkách tak, jak korespondoval s fakturami vystavenými žalobcem a doručenými žalovanému dne 5.8.2014, soud I. stupně dovedl z předchozí zavedené obchodní praxe smluvních stran ve smyslu § 558 odst. 2 o.z., když takto byl mezi účastníky režim splatnosti

ceny přepravy stanoven i v předchozím obchodním případě z května 2014. Kromě nároku na přepravné vznikl pak žalobci vůči žalovanému i nárok na zaplacení požadované smluvní pokuty podle § 2048 o.z., a to v důsledku porušení povinnosti žalovaného zajistit ve sjednaném čase proclení a vykládku zboží, přičemž důvod pro snížení této pokuty postupem podle § 2051 o.z. dán není. Splatnost tohoto nároku přitom vychází z § 1958 odst. 2 o.z. a z obsahu faktury ze dne 1.9.2014, kterou žalobce vystavil žalovanému po dohodě s ním. Výrok o nákladech řízení odůvodnil soud I. stupně aplikací § 142 odst. 1 o.s.ř., v souladu s nímž zcela procesně úspěšnému žalobci přiznal plnou náhradu nákladů řízení.

Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný včasné odvolání a navrhl, aby jej odvolací soud změnil tak, že žalobu zamítne. V této souvislosti odvolatel především namítl, že se soud I. stupně nesprávně vypořádal s jeho kompenzační námitkou, jejímž prostřednictvím uplatnil svůj nárok vůči žalobci ve výši 3.000,- EUR. Z emailové korespondence účastníků, jež mezi nimi proběhla po uzavření smlouvy o zajištění přepravy zboží a která byla provedena soudem I. stupně k důkazu, je přitom patrné, že se účastníci dohodli na změně původně sjednaného data dodání zboží tak, že toto zboží mělo být do místa určení dodáno nejpozději do 29.7.2014. V důsledku toho, že žalobce nově sjednané datum nedodržel, vznikla žalovanému škoda ve výši 3.000,- EUR, neboť právě tuto částku musel žalovaný zaplatit svému smluvnímu partnerovi společnosti ISc jako smluvní pokutu za prodlení s dodáním zboží. K promlčení nároku žalovaného na náhradu uvedené škody nedošlo, neboť promlčecí doba je tříletá a neřídí se čl. 30 odst. 3 Úmluvy CMR. Na tento nárok se přitom nevztahuje ani ustanovení čl. 32 Úmluvy CMR, protože nedošlo ani k jeho prekluzi. Dále žalovaný namítl, že mezi účastníky nebyla zavedena obchodní zvyklost, z níž by bylo možné dovodit režim splatnosti přepravného ve třech splátkách, a je tedy třeba aplikovat obecná zákonná ustanovení o splatnosti dluhu. Co se týče smluvní pokuty ve výši 600,- EUR, žalobci nárok na toto plnění nevznikl, neboť vykládka zboží proběhla ve sjednaném limitu 48 hodin ve dnech 13.8.2014 až 15.8.2014, když zdržení s proclením zboží u příslušného celního úřadu nemůže jít k tíži žalovaného. I kdyby žalobci nárok na zaplacení této smluvní pokuty vznikl, její výše (150,- EUR denně) je ve vztahu k zajišťované povinnosti nepřiměřeně vysoká, a měla být proto soudem snížena. Konečně žalovaný brojil i proti výroku o náhradě nákladů řízení, a to konkrétně tvrzením, že žalobci byla přiznána mj. i odměna právního zástupce za předžalobní upomínku podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., přestože se obsahově jednalo jen o jednoduchou výzvu k plnění.

Ve svém vyjádření k odvolání žalovaného žalobce uvedl, že mezi účastníky nedošlo k žádné změně smlouvy o přepravě, jejímž předmětem by bylo posunutí data původně sjednaného termínu vykládky. Co se týče nároku žalovaného, jehož žalovaný užil na svou obranu, postupoval soud I. stupně správně, když dovodil jeho zánik, respektive promlčení. K otázce splatnosti ceny přepravy pak bylo v řízení prokázáno, že i při předchozí obchodní transakci účastníci sjednali tuto splatnost totožně a zavedenou zvyklost žalovaný stvrdil i tím, že podle ní postupoval i při úhradě první části přepravného vztahujícího se k nyní projednávané věci. Výši smluvní pokuty pak snížil sám žalobce, když po žalovaném požaduje z tohoto titulu namísto částky 1.350,- EUR pouze částku 600,- EUR. Jakkoliv pro vznik nároku na smluvní pokutu není podstatné zavinění, k prodlení s celním odbavením došlo výlučně z důvodu na straně žalovaného, neboť ten pozdě zaplatil clo, DPH i celní uskladnění. Žalobce tedy navrhl napadený rozsudek soudu I. stupně potvrdit.

Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání, v němž žalobce uplatnil odvolací důvody upravené v § 205 odst. 2 písm. e) a g) o.s.ř., napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1, 5 o.s.ř.), a poté dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Podle čl. 1 odst. 1 Úmluvy CMR se tato úmluva vztahuje na každou smlouvu o přepravě zásilek za úplaty silničním vozidlem, jestliže místo převzetí zásilky a předpokládané místo jejího dodání, jak jsou uvedena ve smlouvě, leží ve dvou různých státech, z nichž alespoň jeden je smluvním státem této Úmluvy. Toto ustanovení platí bez ohledu na trvalé bydliště a státní příslušnost stran.

Podle čl. 17 odst. 1. Úmluvy CMR dopravce odpovídá za úplnou nebo částečnou ztrátu zásilky anebo za její poškození, které vznikne od okamžiku převzetí zásilky k přepravě až do okamžiku jejího vydání, jakož i za překročení dodací lhůty.

Podle čl. 28 Úmluvy CMR může-li ztráta zásilky, její poškození nebo překročení dodací lhůty u přepravy, na kterou se vztahuje tato Úmluva, vést podle příslušných právních předpisů k uplatnění mimosmluvních nároků, může se dopravce odvolat na ta ustanovení Úmluvy, která vylučují jeho odpovědnost nebo která určují nebo omezují rozsah náhrady škody.

Podle čl. 30 odst. 3 Úmluvy CMR nárok na náhradu za překročení dodací lhůty může být uplatněn jen tehdy, byla-li dopravci zaslána písemná výhrada do 21 dnů poté, kdy byla zásilka dána k dispozici příjemci.

Podle § 2555 odst. 1 o.z. smlouvou o přepravě věci se dopravce zavazuje odesílateli, že přepraví věc jako zásilku z místa odeslání do místa určení, a odesílatel se zavazuje zaplatit dopravci přepravné.

V první řadě odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně konstatuje, že na vztah vzniklý smlouvou uzavřenou mezi žalobcem a žalovaným na základě objednávky ze dne 8.7.2014, kterou lze kvalifikovat jako smlouvu o přepravě věci podle § 2555 o.z., je namísto přednostně aplikovat úpravu obsaženou v Úmluvě CMR (srov. čl. 10 Ústavy). V daném případě jde totiž o úplatnou smlouvu o přepravě věci, tedy zásilky, přeprava byla prováděna silničním vozidlem, místa převzetí a dodání zásilky dle smlouvy leží ve dvou různých státech (České republice a Kazachstánu) a Česká republika je smluvním státem Úmluvy CMR. Byly tedy splněny všechny předpoklady uvedené v hypotéze shora citovaného ustanovení čl. 1 odst. 1 Úmluvy CMR, obsahujícího pravidlo pro určení rozsahu věcné působnosti této mezinárodní smlouvy.

Odvolací soud k tomu nadto poznamenává, že není rozhodné, jaký subjekt byl v nákladním listu označen jako odesílatel, nýbrž je rozhodné, že předmětný smluvní vztah byl jednoznačně uzavřen mezi žalobcem jako odesílatelem a žalovaným jako objednatelem ve smyslu § 2555 o.z. Z provedeného dokazování před soudem I. stupně totiž vyplynulo, že vůle účastníků směřovala k uzavření smlouvy, jejímž obsahem byl závazek žalobce provést přepravu určené zásilky z místa odeslání do místa určení a závazek žalovaného za tuto přepravu žalobci zaplatit. Skutečnost, že žalovaný neobjednával přepravu pro sebe, ale vystupoval jako zprostředkovatel ve vztahu ke svému dalšímu smluvnímu partnerovi (společnost ISc), není pro posuzovaný případ rozhodná. K tomu dospívá i judikatura Nejvyššího soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30.5.2000, sp. zn. 33 Cdo 1262/2000) či právní doktrína (KROFTA, Jiří. Přepravní právo v mezinárodní kamionové dopravě. 1. vyd. Praha: Leges, 2009).

Právní závěr soudu I. stupně, že žalobci vznikla za žalovaným na základě předmětné smlouvy o přepravě zboží pohledávka na zaplacení přepravného ve smyslu § 2564 odst. 1 o.z., je rovněž správný. Z dokazování, které prvostupňový soud provedl, totiž vyplynulo nejen to, že žalobce svůj závazek zajistit přepravu příslušného zboží do stanoveného místa

splnil, ale i to, že tak učinil včas, tj. nejpozději do 10.8.2014, jak bylo v uzavřené smlouvě ujednáno, neboť toto zboží bylo dopraveno na celnici v Almatě dne 4.8.2014. Jak soud I. stupně k této otázce příležitostně uvedl, tvrzení žalovaného, že po uzavření smlouvy došlo k její změně v části obsahující termín, do kterého měla být přeprava zrealizována, předloženými důkazy prokázáno nebylo. Vyšlo sice najevo, že při přepravě zboží nastalo zdržení způsobené poruchou vozidla a jeho následnou opravou, jakož i to, že žalobce před touto poruchou žalovaného informoval, že by zboží mohlo být na místo určení dodáno i dříve, než jak bylo původně ujednáno, konsenzus smluvních stran ohledně změny obsahu smlouvy (§ 1901 o.z.) z jejich vzájemné e-mailové komunikace, kterou žalovaný v řízení předkládal k důkazu, nevyplývá.

Pakliže žalovaný založil vznesenou kompenzační námitku na tvrzení, že pohledávka, kterou proti žalobcovu nároku započtl, odpovídá jeho nároku z titulu odpovědnosti žalobce za škodu, jež mu měla vzniknout opožděným dodáním přepravovaného zboží na místo určení, je z dosud uvedených skutečností zřejmé, že tato procesní obrana žalovaného důvodná není. K tomu navíc přistupuje i skutečnost, že žalovaný svůj tvrzený nárok uplatnil vůči žalobci až po uplynutí prekluzivní lhůty upravené ve shora citovaném čl. 30 odst. 3 Úmluvy CMR. Nelze přitom souhlasit s odvolací námitkou žalovaného, že v tomto případě nejde o odpovědnost za překročení dodací lhůty, nýbrž o „nárok na náhradu škody, která vznikla porušením povinnosti ze strany žalobce“. Vzhledem k tomu, že tvrzené porušení povinnosti žalobce spočívá právě v překročení dodací lhůty, je zřejmé, že konstrukce, kterou žalovaný v řízení prezentoval, správná není. Pro vyloučení jakékoliv pochybnosti o aplikovatelnosti pravidla o prekluzi nároku žalovaného lze konečně odkázat i na již rovněž citovaný čl. 28 odst. 1 Úmluvy CMR. Ten výslovně stanoví, že se dopravce může odvolat na ta ustanovení Úmluvy, která vylučují jeho odpovědnost nebo která určují nebo omezují rozsah náhrady škody, i v případě mimosmluvních nároků vzniklých v souvislosti s přepravou.

Přestože je závěr o nedůvodnosti procesní obrany žalovaného vycházející z uvedených důvodů pro posouzení věci zcela dostačující, odvolací soud pro úplnost dodává, že i otázku případného promlčení tvrzeného nároku žalovaného posoudil soud I. stupně správně. Právo žalovaného na náhradu škody způsobené překročením dodací lhůty se totiž podle čl. 32 odst. 1 Úmluvy CMR promlčí za jeden rok od vydání zásilky, tedy v posuzovaném případě dne 15.8.2015. Za situace, kdy žalovaný tento nárok uplatnil až v rámci svého vyjádření k žalobě ze dne 17.8.2015, je tedy žalobcem vznesená námitka promlčení tohoto nároku důvodná. Kromě toho, že znění čl. 32 odst. 1 písm. a) Úmluvy CMR nevyvolává pochybnosti o tom, že se tato úprava promlčení vztahuje i na právo na náhradu škody vzniklé v důsledku prodlžení s dodáním zásilky, lze i na tomto místě odkázat na čl. 28 odst. 1 CMR.

Odvolací soud se dále zabýval námitkou žalovaného zpochybňující existenci obchodní zvyklosti, resp. zavedené praxe stran, jež by se týkala splatnosti přepravného. Ve shodě se soudem I. stupně přitom dospěl k závěru, že existence zavedené praxe stran, jak je zmíněna v § 545 o.z. (nikoliv však obchodní zvyklosti ve smyslu § 558 odst. 2 o.z., jak nesprávně dovodil soud I. stupně), byla dostatečně prokázána předchozím obchodním případem, a to ve spojení se skutečností, že i v posuzované věci žalovaný zaplatil 30% přepraveného předem. Lze tedy důvodně předpokládat, že i v tomto případě mělo být stran splatnosti přepravného postupováno stejně, jak účastníci postupovali v přechodí obchodní záležitosti. Nadto odvolací soud dodává, že kdyby tato zavedená praxe stran neexistovala, otázka splatnosti by se řídila úpravou obsaženou v § 2564 odst. 1 o.z., podle kterého je přepravné splatné bez zbytečného odkladu po provedení přepravy do místa určení. Vzhledem k tomu, že přeprava byla provedena dne 15.8.2014, stala by se v takovém případě celá částka připadající na přepravné splatná následujícího dne, tj. 16.8.2014. Oproti závěru vycházejícímu ze zavedené praxe

smluvních stran by za takové situace žalobci nepřislušel toliko úrok z prodlení z částky 2.100,- EUR za dobu od 12.8.2014 do 16.8.2014, což odpovídá částce 2,30 EUR. Z důvodů, které byly rozvedeny výše, však i tato částka žalobci po právu náleží.

Zatímco žalobce svůj závazek dopravit zboží na místo určení nejpozději do 10.8.2014 dodržel, žalovaný naopak svou povinnost zajistit proclení a vykládku zboží ve lhůtě 48 hodin porušil. Pakliže si účastníci pro tento případ výslovně ujednali smluvní pokutu ve výši 150,- EUR za každý den prodlení, jež při proclení či vykládce zboží nastane, vzniklo žalobci kromě práva na zaplacení přepravného vůči žalovanému i právo na zaplacení smluvní pokuty podle § 2048 o.z., a to nejméně v požadované výši 600,- EUR (tj. za 4 dny), když k proclení a vykládce zboží došlo až dne 15.8.2014, byť žalobce zboží do místa určení doručil již dne 4.8.2014.

Prisvědčit pak nelze ani té námitce odvolatele, která vychází z poukazu na údajnou nepřiměřenou výši uvedené smluvní pokuty, a to s odkazem na znění § 2051 o.z., jež soudu umožňuje nepřiměřeně vysokou smluvní pokutu na návrh dlužníka snížit. S ohledem na hodnotu a význam zajišťované povinnosti žalovaného, jejímž splněním se mělo předejít navýšení nákladů na pronájem vozidla, kterým bylo příslušné zboží přepravováno, a po zohlednění výše smluvní pokuty, kterou žalovaný v důsledku pozdního dodání zboží uhradil svého smluvnímu partnerovi společnosti ISc, je totiž namístě uzavřít, že zde prostor pro aplikaci zmíněného zákonného ustanovení dán není.

Odvolací soud proto ze všech výše uvedených důvodů rozsudek soudu I. stupně ve výroku o věci samé jako věcně správný potvrdil (§ 219 o.s.ř.). Stejně bylo rozhodnuto i ve vztahu k přezkoumávanému nákladovému výroku napadeného rozhodnutí, když soud I. stupně nepochybil ani tím, že do přiznané náhrady zahrnul i částku odpovídající odměně žalobcova právního zástupce za předžalobní výzvu uvedenou v § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), neboť její součástí byl i základní skutkový a právní rozbor věci, jak zmíněné ustanovení vyžaduje.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 a § 224 odst. 1 o.s.ř. Plný procesní úspěch v této fázi řízení zaznamenal žalobce, kterému proto náleží právo na plnou náhradu zmíněných nákladů, které sestávají z odměny žalobcova advokáta vyčíslené podle § 7, § 8 odst. 1 a § 12 odst. 3 advokátního tarifu na částku 7.060,- Kč za každý ze dvou realizovaných úkonů právní služby (sepsání vyjádření k odvolání a účast na jednání odvolacího soudu dne 25.1.2017), tj. celkem 14.120,- Kč, dále z paušální náhrady hotových výdajů tohoto advokáta vztahující se k uvedeným úkonům ve výši 2 x 300,- Kč, tj. celkem 600,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), jakož i z 21 % daně z přidané hodnoty připadající na uvedené položky ve výši 3.091,20 Kč (§ 137 odst. 3 o.s.ř.). Celkem tedy žalobci náleží za odvolací řízení k náhradě částka 17.811,20 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení, jehož přípustnost přezkoumá za podmínek stanovených v § 237 o.s.ř. dovolací soud.

V Praze dne 25. ledna 2017

Mgr. Viktor Sedlák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Ilona Jiranová